

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Ε Ν

ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΙΣ ΤΟΝΙΚΟΙΣ ΕΞΑΜΕΤΡΟΙΣ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ

ΤΠΟ

ΧΡ. ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ

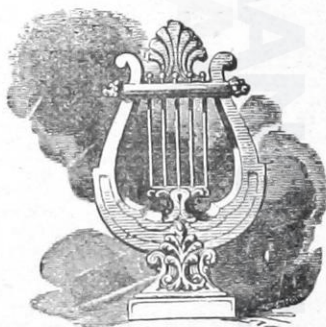
Ίδρυτοῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Πέραν Ἑλληνο-γαλλικοῦ λυκείου

κατὰ τὴν Γ' ἐπέτειον ἑορτῆν

τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου

τελεσθεῖσαν τῇ 7 Δεκεμβρίου 1901

ἐν τῇ Μεγ. αἰθούσῃ τῆς Π. Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1902

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΕΝ

ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΙΣ ΤΟΝΙΚΟΙΣ ΕΞΑΜΕΤΡΟΙΣ

Ἰλεως γίγνου ἡμῖν, ὦ Θεϊότατε Πάτερ καὶ κόσμῳ
τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, τοῦ σύμπαντος γένους!
Σύ, ἱερὰ Κορυφή, πρὸς Ἦν εὐελπι στρέφομεν ὄμμα,
ὡς πρὸς ἀρχὸν ἐπιβάται δειλοὶ κλυζομένης ὀλκάδος,
οἰακοστρόφον κεδνὸν τρικυμίας τὴν ναῦν ἀπειλούσης.
Μακαριώτατε Πάτερ, τοῦ θρόνου Σιών Πατριάρχῃ,
γίγνου συγγνώμων καὶ Σύ, ὅτι χρῆζομεν πάντως συγγνώμης·
Σύγγνωτε δὲ καὶ Ἰμεῖς, σεβαστοὶ δημογέροντες ἄνδρες,
ἢ γεραρὰ Δωδεκὰς βουλευθῶρων Ἀγίων γερόντων.
Σύγγνωθι, γόνε κλεινὴ ὑψηλῶν κ' εὐκλεῶν Ἡγεμόνων¹.
Σύγγνωτε, ὦ ὑπουργοὶ Πρεσβευτῶν ὁμοδόξων Ἀνάκτων².
Σύγγνωτε, δέομαι, πάντες, εἴαν, καίτοι ὄφειλον πάντως
πρὸ τῶν προσώπων Ἰμῶν, σεβασμὸν ἑαυτοῖς ἐπισπώντων,
γονυκλινῆς, κεκυφῶς ἐκ δικαίας αἰδοῦς νὰ προσέλθω,
σήμερον βλέπετ' ἐμέ, μέχρι νῦν ταπεινὸν πεζοπόρον,
ἵππου φυσῶντος σεμνὸν ἀναβάτην, ἀφρόεντος ἵππου,
κρούοντος πόδα ῥυθμῶ, ῥυθμικῶς ἀνασεύοντος χαίτην!

1. Σημ. Ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Α. Ε. τὴν Πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μαυροκορδάτου, παρόντα ἐν τῇ τελετῇ.

2. Πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ρωσικῆς καὶ Σερβικῆς Πρεσβείας.

Ὅμως μηδεὶς ξενισθήτω, παράδοξα βλέπων σημεῖα,
μηδ' ἀγερώχου ψυχῆς καταγνώτω μου τόλμην θρασεῖαν·
δὲν εἶμι' ἐγὼ τῆς χορείας ἐκείνης ἀνδρῶν ἀγερώχων,
οἵπερ ἐφ' ἵππων ἀυχούντων ναοῖς προσεπέλαζον, ὅπως
ἕμνον καὶ δόξαν Θεῶ ἀναπέψωσι, φόρον λατρείας,
κ' ἐκ τῶν χειρῶν ἱερέων τὰ τίμια δέξωνται δῶρα.

Τί οὖν μαθὼν, τί παθὼν ἐπαχούμενος οὕτω προσῆλθον;
Ξένον, καινὸν μοὶ συμβαίνει· ἀκούσιον δ' ἔπραξα ἔργον·
ἐνωτισθέντες δὲ τοῦτο συγγνώμονες πάντως φανεῖσθε.

Γέρων ἐγὼ κολοῖός, ἐν ξηρᾷ φωλεῖ ἡσυχάζων,
φέρων τὸ πτίλον ψιλόν, ἀραιὸν τῶν περυγῶν τὸ ἔρκος,
πτῆσιν μικράν, χθαμαλήν, ὑπὸ γήρωσ δυνάμενος μόλις,
πτῆσιν ἐτάχθην μακράν, ὑψηλήν, ὑπερνέφελον πτῆσιν!
χρυσαστείων πετρῶν, ἀετείου δὲ χρῆζουσας σθένους.

Μέγας ὁ ἄθλος, ἐργώδης! πλὴν φίλοι κ' οἱ τάξαντες ἄνδρες,
ἄνδρες καλοὶ μουσικόλοι, ναῶν ἱεροὶ Εὐμολπίδαι,
αἴνους τελοῦντες Ὑψίστῳ μολπαῖς τε καὶ ἕμνοις ἐνθέοις,
τὸν ἕμνωδὸν ἕμνωδοῦντες ἐν τῆδε φαιδρᾷ πανηγύρει.
Τί δὲ καὶ οὗτοι μαθόντες ἐμοὶ τῷ ἀυχμῶντι ἀπειδον;
Τίτι ποτὲ χρηστηρίῳ ἐχρήσαντο, νέε Πυθίᾳ;
μή τοι κατ' ὄναρ χρυσθέντες ἐμὸν εἶδον πρόσωπον ἄρα;
ἢ παλαιῶν θεσπισμάτων μνησθέντες, τῆ Σπάρτη δοθέντων,
ὅτι Τυρταῖον χωλὸν αἰτητέον Ἀθήνας σωτήρα,
εὗροντο ἴσον ἐμὲ τὸν ἐν πᾶσι χωλαίνοντα ἄνδρα;
Ἄλλ' ἡδυνάμην χωλαίνων τὸν ἄθλον κἀγὼ νὰ τελέσω,
ἂν μὴ ἐφ' ἵππου ἐπέβην, Πηγάσου, πετρόεντος ἵππου,
ὅπως ἐκ γῆς ἀφαρπάσας μ' ἀγάγη ὑπὲρ τὰς νεφέλας,
ἵνα ταῖς Μούσαις ἐντύχω αἰθέριον χῶραν οἰκούσας,
ὅπου ἐν λάμπουσιν ἀστροῖς ἡ θεία οἰκεῖ Ἀρμονία,
ἥτις ὡς θείας νηφάδας, ὡς μάννα γλυκὴ καταστάζει
τῆς μελωδίας τοὺς τόνους, ἐρρυθμῶς τὸ πνεῦμα δονοῦντας,

τῆς δὲ ψυχῆς ἡμῶν τόμμα, τὸ τέως τυφλωττον, τῷ μέλει
εἰς τὸ ἰδεῖν τὸν Θεὸν διανοίγοντας μάγῳ δακτύλῳ; . . .

Χαίρετε οὖν! καταλείπω τὴν γῆν! . . . χαλαρῶ τὰς ἡνίας!
τὰς δὲ πλευρὰς τοῦ Πηγάσου οἰστρίζων καὶ μᾶστιγα τρίζων,
τὰς αἰθερίους ἐκτάσεις ἀνέρχομαι, σχίζων τὰ νέφη! . . .
Στᾶτε! σιγάτε! . . . φορμύγματ' ἀκούω! . . . ἐκεῖ! . . . δεξιόθεν...
λύρας ἐνθέου! . . . Θεέ μου! . . . ὦ! ποῖα τερπνὴ μελωδία! . . .
ποῖα δ' ἡ χεῖρ, ἥτις κρούει τοσοῦτον ἐνθέως τὴν λύραν; . . .
ἄγε, ὦ Πήγασ' ἐκεῖσε! . . . Ἴδοὺ ὁ ἀνὴρ ὁ φορμύζων! . . .
φέρει χιτῶνα πεδῆρη, στολίζει δὲ στέφανος δάφνης
τὴν κεφαλὴν του, ὑψῶν δὲ πρὸς τᾶν τὸ ἐνθεὸν ὄμμα,
μέλπει θεὸν ἢ θεοῦς, οὗς ἐνστίκτως ὁ νοῦς του ἠσθάνθη!

— Τίνα θεόν, ὦ Ὁρφεῦ, ἀναμέλπεις; εἰπὲ ἡμῖν τοῦτον! . . . —
πλὴν ὁ Ὁρφεὺς σιωπᾷ, ἀγνοεῖ καθαρῶς νὰ μᾶς εἴπη.
Φεύγω ἐκεῖθεν καὶ στρέφω ἡνίας χωρῶ ἀντιθέτως . . .
βλέπω Μουσαῖον καὶ Λίνον, ἐκεῖ τὴν καλὴν Φημιονόην,
βλέπω Ἀμφίονα γαῦρον ἐπτάχορδον λύραν κρατοῦντα! . . .
ὦ! κἂν ὑμεῖς εἶπατέ μοι, οἱ ἐνθεοὶ ψάλται, ναί! τίνα,
τίνα θεὸν ἕμνωδεῖτε, ἐνθέως τὸ ὄμμα ὑψοῦντες;
τίνα θεὸν διαβλέπετε κρούοντες πάντες τὰς λύρας; . . .
Πῶς; ἀπορεῖτε κ' ὑμεῖς; τίς ἀχλὺς σᾶς σκοτεῖ; ποῖος πέπλος;
τίς μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡμῶν τίς φραγμὸς ἀνυψοῦται; . . .
πλὴν ἀπορίας καὶ οὗτοι δειλὸν μορφασμὸν μοι ποιοῦσι! . . .

Φεύγω κ' ἐκεῖθεν μὲ ἄπελπιν νοῦν, διευθύνων πρὸς Ἐὼ
τὸν Πήγασόν μου . . . δυάδα δὲ βλέπω ἀνδρῶν μουσικόλων·
τόμμα ὑψοῦσι πρὸς τᾶν, ἐντέχνως δὲ κρούουσι λύρας·
— Τίνες ἐστέ; εἶπατέ μοι, σεπτοὶ καὶ μουσόληπτοι ἄνδρες;
— Ὁμηρος, εἶπεν, ἐγὼ, τοῦ δ' ἐταίρου Ἡσίοδος κλῆσις! . . .
— Τίνα θεὸν κελαδεῖτε; πῶς εἶδετε ὄψιν τοῦ θείου; . . . —
Σιωπηλοὶ καὶ συμφώνως ἀμφότεροι τείνουσι χεῖρας
καὶ τοῦ Ὀλύμπου δεκνύουν τὰ κάρηνα τρόπῳ ἐνθέῳ.

Βαίνω ἐκεῖσε!... τί βλέπω;!... χορείαν καὶ τύρβην φασμάτων!...
εἶδον μορφὰς εὐγενεῖς καὶ καλλίστας πλὴν φρούδας, ματαίας!...
ναί! κατ' εἰκόνας ἀνθρώπων θεοὺς ἐφαντάσθησαν οὗτοι,
δόντες αὐτοῖς ἀνθρωπίνην μορφήν καὶ ἀνθρώπινα πάθη,
ἐχθρας καὶ μίση καὶ μάχας, ἀλλότρια πάντα τῷ θεῷ! . . .
τῷ δ' Ἀχωρήτῳ Θεῷ, Οὐρανίῳ, Ὑψίστῳ, Ἀπειρῳ,
δόντες σμικρὰν κατοικίαν, Ὀλύμπια δώματα, δάση,
ὄρ' ὑψηλά, πλὴν βατὰ τῷ ποδὶ τῶν μερόπων ἀνθρώπων! . . .
Ἐσκοτισμένοι καὶ οὗτοι τὸ θεῖον γεραίρουν, ἀγνώτες
τοῦ ἀληθείᾳ Θεοῦ, Ἀγαθοῦ καὶ Οἰκτίρμονος ὄντος! . . .
τοῦ κατ' ἰδίαν εἰκόνα τὸν ἀνθρώπον πλάσαντος Πλάστου! . . .

Βλέπων τοιαῦτα, ἐν τούτοις τί ὄφειλον πάντως νὰ πράξω;
τῶν φορμιγμάτων αὐτῶν ἠδονή τις μ' ἐκίλει, μὲ εἶλκεν,
ὅμως ἐπόθ' ἡ ψυχὴ μου διάφορον τόνον ν' ἀκούσῃ·
καὶ ἠσθανόμην ἐνταῦθα διττὸν καὶ ἀντίπαλον πόνον,
τέρψιν ἠδεῖαν ἐκ τῆς μελωδίας τῆς λύρας ἐκείνων,
λύπην δ' ἐξ ἄλλου πικρὰν, ὡς μὴ φθάνων τοῦ πόθου τὸ πέρας.
Ἐτοιμος δ' ἦμην νὰ στρέψω ἠνίας, περίλυπος πάντως,
καὶ τοῦ Ὀλύμπου ἀφείς τὰς κηλούσας δειρὰς καὶ τὴν ὄροσον,
τὰς αἰοῦσας τῶν Μουσῶν καὶ τὴν μάγον τ' Ἀπόλλωνος λύραν,
νὰ καταβῶ εἰς τὴν γῆν πλανηθεὶς πλάνην κούφην, ματαίαν!...
ἀλλ' ὦ! τοῦ θαύματος! ὦ! τοῦ καινοῦ μυστηρίου καὶ ξένου!...
ὁ Πήγασός μου φωνὴν ἀφείς, μειδιῶν οἰκτιρμόνως,
«— Ἀφες, μοὶ λέγει, ἠνίας καὶ οἰστρους, τὴν μάστιγα ῥίψον!
» θὰ σ' ὀδηγήσω ἐγώ, ἐὰν θέλῃς νὰ ἴδῃς ἑτέρους
» ἀνδρας ἐνθέους τῷ ὄντι, ν' ἀκούσῃς τερπνὰς μελωδίας,
» εἰς τὰς ψυχὰς σταλαζούσας τὸ θεῖον τῆς χάριτος μέλι,
» μέλι γλυκαῖνον, μορφοῦν, ἡμεροῦν καὶ τὰ πάθη σιγάσον,
» καὶ τὴν ψυχὴν ἀνυψούσας ὑπὲρ κορυφὰς τῶν Ὀλύμπων,
» εἰς ἐπουράνιον δῶμα, τοῦ ὄντως Θεοῦ κατοικίαν,
» ἐνθα Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα οἰκοῦσιν,

» ἡ Παναγία Τριάς, ἡ ἀμέριστος, μία οὐσία,
» πλάσασα πάντα τὰ ὄρατα καὶ ὄρατά, τοὺς Ἀγγέλους,
» ἐν Οὐρανοῖς παραστάτας τερπνοὺς μελωδοὺς τῆς Τριάδος,
» καὶ ἐν τῇ γῆ ἰσαγγέλους ἀνθρώπους, ἀγνοῖ ὅταν ὦσιν·
» ἤκουσας σὺ τῶν Ἀγγέλων τοὺς ὕμνους, θνατὲ πεζοπόρε;
» Τί τῶν Μουσῶν αἱ ᾠδαί, τοῦ Ἀπόλλωνος ποία ἡ φόρμιξ
» ἡ τοῦ Ὀρφέως ἡ λύρα, ἡ λίθους καὶ ξύλα κινουσα,
» τῆς Καλυψοῦς ἡ μολπὴ πρὸς ἀπλὴν λαλίαν τῶν Ἀγγέλων;...»
— Ἄγε με, ἄγε με! Πήγασ' ἐκεῖσε! . . . ἐλεύθερος πέτα! . . .
σφόδρα ὦ! σφόδρα ποθῶ, ὅπως ἴδω τοὺς ἀνδρας ἐκείνους,
ἀνδρας θεόφρονας ὄντως, ἐνθέους ἐν πνεύματι θεῷ! . . .
σπεύσον, ὦ Πήγασε! πέτα, ὀδήγει με, ὅπου γινώσκεις,
ἐπιθυμία σφοδρᾶ διακαίωμα, θέλω ν' ἀκούσω
τὴν μελωδίαν, ἣν λέγεις, νὰ ἴδω τὸν ἐνθεὸν ἄνδρα! . . .
Ἴπταται οὗτος καὶ σπεύδει, ταχὺς δὲ πρὸς Ἐὼ ὑψοῦται,
ἰλιγγιῶντα δὲ μ' ἄγει ὑπὲρ τὰς νηφούσας νεφέλας,
τὰς σκοτισάσας τὸ πνεῦμα τῶν πρῶν καλῶν μελωδῶν μας.
ᾠ!... ποία αἶγλη!... τί φῶς, ἀνεσπέρως τὸ πνεῦμα φωτίζει!...
θεῖα πνοὴ διαχεῖται παντοῦ, ὡς σωτήριος αὔρα! . . .

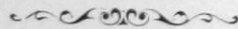
Ποία μεγάλων ἀνδρῶν σεβασμίων κ' ἐνθέων χορεία! . . .
Βλέπω θιάσους ἀνδρῶν μουσολύπτων ἐν πνεύματι θεῷ!
ἐνθεν ἐκεῖ τοὺς ἀμφὶ Διονύσιον τὸν Ἀθηναίων
ἐνδοξον γόνον, Ἀρείου δὲ Πάγου κλεινὸν θιασώτην·
τὸν Ἱερόθεον ἄνδρα ἐπίσκοπον τῶν Ἀθηναίων,
ὃν θεῖον νέφος μετήγαγε σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις,
ὅπως ὁ ἅγιος τὴν Θεομήτορος Κοίμῃσιν ἴδῃ.
Βλέπω ἐκεῖ Ὠριγένην τὸν Μέγαν, χαλκέντερον ἄνδρα,
τὸν ἀδαμάντινα φέροντα στήθη, ἀνένδοτα πόνοις,
τὸν μαθητὴν δὲ αὐτοῦ τὸν Γρηγόριον βλέπω σὺν τούτῳ,
ὅστις τῷ θεῷ αὐτῷ, τῇ κηλούσῃ αὐτοῦ μελωδίᾳ,
στήθη πολλὰ ἀσεβῶν εἰς σωτήριον ἤγαγε ποιήμην,

Ἄθνηογέννη καὶ Νέπωτα, Γάϊον βλέπω ἐν τούτοις,
πάντας κλεινοὺς ὑμνωδοὺς καὶ προμάχους τῆς πίστεως πάντας.

Θίασος ἄλλος ἐκεῖ ψαλμωδῶν καὶ ἐμπίστων πατέρων.
Βλέπω Παμφίλου Εὐσέβιον, τῶν ὑμνωδῶν κορυφαῖον,
Μέγας ἐκεῖ Ἄθανάσιος, ἦθος βαρὺ, ἐπιβάλλον,
καὶ ὁ Πατάρων Μεθόδιος, αἰρετικῶν θεία μάστιξ·
Κύριλλον βλέπω ἐκεῖ, Σιωνίτιδος χώρας Ἐπόπτην,
Φάβριον Μάριον, θεία μολπή ὀδηγοῦντα εἰς πίστιν·
ἐνθεν δ' Ἰλάριον τῶν Ποατείρων, Ἐφροῖμ δὲ τὸν Σῦρον.
Βλέπω δ' ἐν πᾶσι Βασίλειον μέγαν, τὸν ἔξοχον ἄνδρα,
καὶ τὸν αὐτάδελφον τούτου, Γρηγόριον Ἄγιον Νύσσης,
Ναζιανζοῦ δὲ τὸν γόνον Γρηγόριον, γόνιμον ἄνδρα,
τῆς προσφθίας τοῦ λόγου ἀμείψαντα εὐρυθυμον τόνον.
Ἄλεξανδρέα τὸν Δίδυμον καὶ Ἀμβροσίου τὸ εἶδος,
Ἰερωνύμου, Ῥουφίνου, Ἰππῶνος κλεινοῦ Ἀύγουστίνου·
τοῦ χρυσορρήμονος θεῖαν μορφήν καθαρῶς διακρίνω,
τὸν Ῥωμανὸν **Κοντακίων** καὶ **Οἴκων** ἡγέτορα πρῶτον.
Λέοντα βλέπω Βυζάντιον ἄνδρα, σεμνὸν ὑμνογράφον.
Τίς δὲ ὁ κλίνων τὸ γόνυ πρὸ τῆς Παναγίας Παρθένου,
τρέμουσαν δὲ τείνων χεῖρα τὸ **Χαῖρε** Αὐτῇ ἀπευθύνει; . . .
ὦ! σὲ γνωρίζω κλεινὴ ποιητὰ μου καὶ ἐνθεε ψάλτα!
—Δός, ὦ Πισίδη Γεώργιε, δός μοι τὴν ἐνθεον γλῶσσαν,
τὴν εὐσεβῆ δός μοι φλόγα, ἣν εἶχες εἰς ἐνθεα στήθη,
ὅτε τὸ **Χαῖρε** ἐφώνεις, τὴν θεῖαν γεραίρων Παρθένον! . . .
δός μοι τὸ ὕψος, τὸ βάθος, τὴν χάριν, τὸ πνεῦμα, τὸ σθένος,
ἵνα κἀγώ, ὁ πεζός, χαιρετίσω τὴν Ἄνυμφον Νύμφην! . . .
Ἄλλην ἐκεῖ διακρίνω χορείαν ψαλτῶν ἐμπνευσμένων·
βλέπω Κοσμάην θεηγόρον, τοῦ πνεύματος λύραν κληθέντα·
ἐνθεν Θεόδωρον καὶ Ἰωσήφ, Στουδιτῶν τὴν Δυάδα,
ὄργανα κράτιστα τῆς μουσουργίας κληθέντας δικαίως·
τὸν Ἰωσήφ ὑμνογράφον, Σειρῆνος τὸ ὄνομα σχόντα,

τὸ Παναρμόνιον μέλος, Ἄνδρεάν ἐπίσκοπον Κρήτης,
τὸν Θεοφάνην αὐτόν, τὴν μελίρρυτον ταύτην κινύραν·
εἶδον Γεώργιον, Μάρκον καὶ Λέοντα καὶ τὴν Κασσίαν.
Μέσφ δὲ τούτων καὶ ἄλλων, ὡς κτίλος κριός, διαπρέπει
θεῖος ἄνθρωπος, μελανεῖμων, σεβάσμιος, ἐνθεον ἦθος!
κάθητ' ἐν θρόνῳ χρυσῷ, ὑψηλῷ, ὑπεράνω τῶν ἄλλων,
ὡς ἡγεμὼν τις ἢ ἄναξ ἐν μέσφ πολλῶν στρατηγῶν του·
ἐπὶ στερορῶν δὲ γονάτων **ὀκτώηχον** φέρων **ψαλτῆρα**,
οὔς προσοχῆς πρὸς τὰ ἄνω ἐντείνων, ὡς εἴ τι ἀκούων,
ἐνθεος τῷ χάριτι τυποῖ χρυσοπτέρῳ πετώσῃ γραφίδι
τὰ ἐκ χειλέων Ἀγγέλων ὁσίως κλεπτόμενα μέλη.
Τίς δ' ὁ ὑπέροχος οὗτος ἄνθρωπος μουσουργὸς διαλάμπων
ὥσπερ σελήνη ἐν ἄστροις, ἀδάμας ἐν λίθοις τιμίαις; . . .
Ναί! εἶσαι σύ, Ἰωάννη κλεινέ, σύ τὸ ἐμμουσὸν κλέος,
ἢ καλλικέλαδος σάλπιγξ, ναῶν τοῦ Θεοῦ Φιλομύλα,
νέε Ὀρφεῦ! ὁ κινῶν τὰς ψυχὰς τῶν ἀπίστων εἰς πίστιν,
κόσμημα τῆς Δαμασκοῦ καὶ ἀπάσης Χριστοῦ Ἐκκλησίας.
Ψάλλε, κλεινὴ Ἰωάννη, ὦ! ψάλλε ῥῶδὰς τῶν Ἀγγέλων! . . .
κροῦε καὶ ψάλλε ἐνθέως! τὸ θεῖόν σου ἄνοιξον στόμα
καὶ πληρωθήσεται ὄντως ἐκ πνεύματος θείου, ἀγίου·
κλέπτ' εὐσεβῶς τὰ ψυχία τῶν ὕμνων τῶν θείων Ἀγγέλων,
δέχου τὰς θείας ψεκάδας ἐκ τῶν οὐρανίων Ἀψίδων,
τὰς ἐκ στομάτων ἁδόντων Ἀγγέλων λαθραίως πιπτούσας
καὶ ἀρδευούσας, ὡς δρόσος, ψυχὰς εἰς Χριστὸν πιστευούσας.
Ψάλλε τὴν δόξαν τοῦ Πλάστου, τὸν αἶνον τοῦ θείου Σωτῆρος! . . .
δόξασον ὕμνοις τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ πάντα φωτίζον!
ὕμνει τὰ θαύματα τῆς Θεομύτορος καὶ Θεονύμφου!
ψάλλε τὴν δόξαν Ἀγίων, τοὺς ἄθλους ἐμπίστων Μαρτύρων·
κόσμη αὐτῶν τοὺς στεφάνους μὲ ἄνθη εὐώδη ἐπαίνων,
γέραιρε ἄνδρας Ὀσίους ψαλμοῖς κ' ὑψηλοῖς ἐγκωμίοις.
Δός δὲ κάμοι τῷ ἀγόνῳ ἀνδρὶ εἰς σοφίαν καὶ μέλος,

ἐν τῇ φαιδρᾷ πανηγύρει Σου, ἦν εὐσεβεῖς μουσοπόλοι
φόρον τῆς Σῆς πρὸς αὐτοὺς εὐποιίας λαμπρῶς Σοὶ τελοῦσι
Σύ, Ἰωάννη κλεινέ, μουσοπόλε καὶ Ἅγιε Πάτερ!
δός μοι μνησθῆναι τοῦ θείου Σου ὕμνου, ὃν ἔψαλλες πάλαι
τῇ τοῦ Σωτῆρος φαιδρᾷ Ἐναστάσει ἐκ στέρνων ἐνθέων
καὶ μακροθύμῃ ψυχῇ, τὴν ἀγάπην Χριστοῦ ἀνακλώσῃ.
Πῶς μακροθύμως ἐν τούτῳ! καλεῖς τοὺς λαοὺς λαμπρυνθῆναι!
πῶς ἐν ἀγάπῃ ἀγνῇ περιπτύξασθαι πάντας κελεύεις!
καὶ τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς συγχωρεῖν τῇ Χριστοῦ Ἐναστάσει!
Ταῦτά εἰσι τὰ **μακροθύμια σύμβολα** τῆς Ἐκκλησίας,
τοῦ γλυκυθύμου Αὐτῆς προεστῶτος, κλεινοῦ Πατριάρχου!
Ἰωακείμ μεγαλήτορος, λαοπροβλήτου Ἐθνάρχου.
Δός μοι δ' ἐν τέλει, ὦ Πάτερ, τὴν σὴν δεξιὰν τὴν ἀγίαν!
στήριξον, ἵν' ἀσφαλῶς τοῦ Πηγάσου μου ἦδη κατέλθω,
δός καὶ συγγνώμης τυχεῖν, ὅτι ἔψαλα οὕτως ἀτέχνως.

NOGLIO